

DUBEN

„Nedotknutelná duše,
větší než všechny světy
(neboť světy jsou jí
udržovány);
menší než jemnost
nepatrných věcí;
poslední z konečných;
Spočívá v dutině nitra
všeho, co žije!
Kdo odložil stranou
chtění a strach,
ovládnul své smysly,
a uklidnil svého ducha,
vidí v tichosti světlo
věčné pravdy,
bezpečné, majestátní -
SVOJI DUŠI!“
– Tajemství smrti
(Z Katha
Upanišády)
Ten, kdo opouští
společnost hlupáků,
Ine k moudrým.
Já je skryto
ve všech bytostech,
a neprosvítá ven;
ale je viděno
bystrými proroky,
skrže jejich ostrý
a jemný intelekt.
Trpělivost vede k moci;
ale dychtivost a chamtivost
vedou ke ztrátě.
Tři věci činí chudého
člověka bohatým:
zdvořilost, považování si
druhých, a vyhýbání se
podezřivosti.
Když zmizí důvěra,
přichází neštěstí;
když je jistota mrtvá,
zrodí se odplata; a když se
objeví proradnost, všechna
požehnání odletí pryč.
Svět existuje z příčiny;
všechny věci existují
z příčiny a bytosti jsou
vázány příčinou stejně tak,
jako pojíždějící vůz

kolíkem v dřevěném kole.
Živoucí duše není
ani žena, ani muž,
ani bezpohlavní;
jakékoliv tělo si vezme,
s tím je pouze spojena.
Ten, kdo si přeje
dosáhnout buddhovství
a usiluje o vědění
pramenící ze sebe samého,
musí ctít ty, kteří
dodržují tuto doktrínu.
Tak jako pavouk
pohybující se vzhůru
po svém vlákně získává
volný prostor, tak také ten,
kdo se pohybuje
vzhůru za pomoci
poznávaného slova OM,
získává nezávislost.
Kolo oběti má lásku
ke svému středu,
konání ke své obruči,
a bratrství k výpletu kola.
Člověk se skládá z tužeb.
A jaká je jeho touha,
taková je jeho vůle;
a jaká je jeho vůle,
takový je jeho skutek;
a jakékoliv skutky koná,
takové bude sklízet.
Kámen se stává rostlinou;
rostlina živočichem;
živočich člověkem;
člověk Duchem;
a Duch – BOHEM.
Není zde místa
na zemi,
či v nebi,
či v moři,
ani zde není žádné
v horských rozsedlinách,
kde by zlý skutek
nepřinesl potíže
svému původci.
Kdokoliv, nejsouc
posvěceným člověkem,
předstírá, že je svatým,
ten je vskutku
nejnižší ze všech lidí,

zlodějem ve všech světech,
včetně toho Brahmova.
Pokud člověk, který
se mnou souhlasí (Buddhou),
nepřizpůsobí svůj život
mým příkázáním,
k jakému užitku
mu bude deset tisíc
pravidel?
Ten, kdo udeří,
bude udeřen;
ten, kdo projevuje zahořklost,
nalezne zahořklost;
tak ze spílání
vzchází spílání,
a k tomu, kdo je rozhněván,
přichází hněv.
„Zneužil mě,
spílal mi,
tloukl mě,
utlačoval mě“; ten, kdo
drží toto v mysli,
a cítí rozmrzelost,
nenalezne mír.
Jako krásná květina,
plná barev,
ale bez vůně,
jsou znamenitá,
avšak neplodná slova toho,
kdo podle nich
nejedná.
Až tvá mysl
překročí zkaženost
sebeklamu,
pak se staneš
lhostejným vůči všemu,
co jsi slyšel,
nebo uslyšíš.
Moudří si střeží domov
přirozeného uspořádání;
potají si osvojují
znamenité podoby.
Pokud ztratíš vše
a získáš tím moudrost,
tvá ztráta je tvým ziskem.
Vyprázdní svoji mysl
od zlého, ale naplní ji dobrým.
Veliké skutky nevyžadují
velikou sílu,
ale vytrvalost.

Spánek je jen zrozením
do světa Paměti;
zrození jen spánkem
v zapomnění Minulosti.
Odpustit aniž
zapomeneme, znamená
znovu vytýkat
provinilci pokaždé, když
se k nám čin vrátí.
Každý člověk
v sobě nosí potenciál
nesmrtelnosti,
vyvážený
možností volby.
Ten, kdo žije
v jedné barvě duhy,
je slepý ke zbytku.
Žij ve světle rozptýleném
po celém oblouku
a poznáš to všechno.
Pokaždé, když věřící
vyslovuje
slovo OM, obnovuje
oddanost božské
vnitřní síle uchované
v duši.
Lidé hovoří o Ďáblu.
Každý člověk ho viděl;
je v každém hříšném srdci.
Nejvyšší Já zná
ten nejvyšší dům
Brahmana (základ všeho),
který obsahuje vše
a září tak jasně.
Moudří, kteří bez touhy
po štěstí
uctívají to Já,
se znovu nezrodí.
KVĚTEN
Jsem unavený dohady –
toto je musí ukončit.
Tak jsem dvojité vyzbrojen:
má smrt a můj život,
má zkáza a protijed
jsou obojí přede mnou:
To mě v okamžení
přivádí ke konci;
Ale to mi sděluje,
že nikdy nezemřu.
Duše, zabezpečena

ve svojí existenci,
se usmívá
na vytasenou dýku
a pohrdá jejím ostřím.
Hvězdy zhasnou,
samotné slunce časem
pohasne, a příroda
s léty zanikne;
Ale ty budeš rozkvétat
v nesmrtelném mládí,
nezraněn uprostřed
vátky živlů,
uprostřed trosek hmoty,
a rozmačkaných světů.
– Addison
Věčný Duch
je všude.
Zahrnuje
celý svět.
Ten, kdo krmí hladové
dříve, než utiší svůj
vlastní hlad, pro sebe
připravuje věčnou potravu.
Ten, kdo se toho jídla zříká
ve prospěch
slabšího bratra je –
bohem.
Altářem, na kterém je
nabízena oběť,
je člověk;
palivem je řeč sama,
kouřem je dech,
světlem je jazyk,
uhlím je oko,
jiskrami je ucho.
Jeden okamžik ve věčnosti
je stejně důležitý
jako jiný okamžik,
neboť věčnost se nemění,
ani není jedna část
lepší nežli druhá.
Lépe by bylo
aby člověk snědl
kus rozžhaveného železa,
než aby porušil
své přísahy.
Dokonce i dobrý člověk
má zlé dny,
dokud jeho dobré skutky
nedozrály; ale když

dozrály, pak prožívá
ten dobrý člověk
šťastné dny.
My sami konáme zlo,
kvůli sobě samým trpíme,
námi je zlo ponecháno
nevykonáno,
my sami se očišťujeme.
Čistota a nečistota
náleží nám samotným; nikdo
nemůže očistit druhého.
Já je pánem Já:
kdo jiný by mohl být pánem!
S dobře podmaněným já
člověk nalézá mistra, jakého
jen hrstka dokáže nalézt.
Pokud jeden člověk
přemůže v bitvě tisíckrát
tisíc mužů, a pokud druhý
přemůže sám sebe,
pak ten druhý je větším
z těch dvou přemožitelů.
Kdo je velkým
člověkem? Ten, kdo je
nejsilnější v trpělivosti.
Ten, kdo trpělivě snáší
zranění a zachovává
bezúhonný život –
ten je vskutku člověkem!
Pokud jsi se dopustil
zlých skutků, nebo pokud
se jich dopustíš,
můžeš vstát a běžet
kamkoliv budeš chtít,
ale nebudeš se moci
osvobodit od svého utrpení.
Je zde cesta,
která vede k bohatství;
je zde jiná cesta,
která vede k Nirváně
(nejvyšší ráj).
Zlý skutek
se nestane náhle,
je jako oheň
doutnající v popelu,
který spálí hlupáka.
Zlý skutek
nezabíjí okamžitě,
jak to dělá meč,
ale následuje původce zla

do jeho dalšího
a ještě dalšího znovuzrození.
Pomlouvač
je jako ten, kdo
na druhého hází špínu,
když fouká protivítr,
špína se jen vrátí na toho,
kdo ji hodil.
Ctnostnému člověku
nelze ublížit,
utrpení, které by
nepřítel způsobil,
by se k němu vrátilo.
Pokud člověk rozumí
já říkajícímu „Já jsem On,“
co by si měl přát,
nebo po čem toužit,
aby si stýskal
po těle?
To slovo, které všechny
Vědy popisují, které
hlásají všechna pokání,
po kterém touží lidé,
jež žijí jako
náboženští učedníci,
to slovo ti v krátkosti řeknu,
je to OM.
Jako člověk, který
někoho viděl ve snu,
jej poté rozpozná;
tak i ten,
kdo dosáhnul řádné
koncentrace mysli,
vnímá JÁ.
Je lépe
konat svoji vlastní práci,
třebaže nedokonale,
než vykonávat dobře
práci druhého.
Moudrý, který rozpoznává
Já jako beztělé
uvnitř těl,
jako neměnicí se mezi
měnícími se věcmi,
jako veliké a všudypřítomné,
není nikdy zarmoucen.
Cesta ctnosti leží
v odříkání
arogance a pýchy.
Ten, kdo druhému

nespravedlivě ubližuje,
toho bude litovat, přestože
mu lidé mohou tleskat;
ale ten, komu je ubližováno,
je uchráněn lítosti,
ačkoliv jej svět
může obviňovat.
V členění světa
s neskrývanou pravdou
je více odvahy,
než v sestupu do
doupěte divoké šelmy.
Opravdová shovívavost
spočívá v předcházení
odplatě, pokud je to v moci
jedince; opravdová trpělivost
znamená snášet
zklamání.
Šťastný člověk
se musí připravit než
přijdou zlé dny;
a když přijdou, necht'
je mu útechou myšlenka,
že každý dobrý
a velký člověk
musel trpět.
Bohatství v rukou
toho, kdo nemyslí na to,
jak s ním pomoci lidstvu,
se jednoho dne jistě promění
v suché listí.
Tak jako noc
následuje den,
tak je neštěstí
stínem radosti;
Karma (odplata)
dává své díly
oběma rukama.